

TWEERING

Op zijn zevenentwintigste verjaardag kreeg Brandon van zijn ma bij het ontbijt een glazen ring cadeau.

'Mondgeblazen,' deelde ze mee. En ze keek daarbij duur.

(Ze keek ook ietwat ontgoocheld, omdat ze nog nooit ofte nimmer een ring aan een van zijn vingers had gezien; ze hield elke ochtend zijn handen in de gaten. Wanneer zou hij eigenlijk eens aan het werkelijke leven beginnen?)

Brandon knikte dankbaar en schoof het ding over de middelvinger van zijn linkerhand. Het vierkante bovenstuk van de glazen ring was gevuld met een opake vloeistof. Die gaf de ring een matwitte kleur.

'Mondgeblazen?' herhaalde hij waarderend.

'Glas wordt geblazen hé.'

'Ja, ook nog waar.'

'Vind je hem mooi?'

'Ja hoor, ma.'

Nog tijdens het ontbijt probeerde Brandon te wennen aan de ring, zijn ring, door er zo weinig mogelijk naar te kijken.

'Zul je hem blijven dragen, Brandon?'

'Ja ma.'

'Ook als ik dood ben?'

'Zeker weten.'

De ring mocht geen vreemd voorwerp aan zijn linkerhand worden. Hij moest één worden met de totale Brandon.

'Mocht het eens nodig zijn: je hebt van die vochtige poetsdoekjes voor brillen hé.'

'Ja, dat weet ik, ma.'

'Ik koop er een voorraad voor je.'

'Prima.'

'Juwelen vragen ook wat onderhoud. Je vindt hem toch niet te groot? Of te opvallend?'

'Nee hoor.'

'Hou je van die kleur?'

'Eh, ja hoor. Net melkglas hé?'

'Zeg dat wel.'

Brandon keek naar de zes ringen die zijn ma torste. Ze waren verspreid over vijf vingers: vier aan haar linkerhand, twee samen aan haar rechteringvinger. Een paar waren zilver-, de andere goudkleurig. Mama's handen vierden elke dag feest.

'Hij knelt toch niet?'

'Nee.'

'Zeker weten?'

'Hij zit als gegoten.'

'Anders probeer je maar een andere vinger.'

'Niet nodig, ma, echt waar.'

De gewenning aan de ring nam een zekere tijd in beslag. Het duurde enkele dagen en nachten voor Brandon het ding aan zijn vinger eerst niet meer als een vreemd voorwerp aanvoelde, daarna helemaal niet meer voelde. Zijn lichaam vertoonde gelukkig geen afstotingsverschijnselen. Om dat proces te versnellen, deed hij de ring ook 's nachts niet af. In den beginne hield hij de blikken van de hem bekende mensen uit zijn omgeving scherp in de gaten, om te controleren of ze het merkten dat hij nu een versiering droeg. Eventueel gepolst naar het sieraad en de herkomst ervan, had hij al een antwoord klaar:

'O, gekocht in zo'n boetiek, in een winkelgalerij in de hoofdstad.'

Er werd echter niet naar gepolst en hij kon zijn wederwoord opslaan voor later gebruik, desgevallend. De ring van Brandon werd een onopvallend deeltje in het algehele woeden van de wereld.

Krek een jaar later, op zijn achtentwintigste verjaardag, kwam zijn ma met een verrassing aandragen: zij schonk hem met een triomfantelijk glimlach een tweede, identieke ring, te dragen aan de rechtermiddelvinger.

Een tweelingring!

'De ene Griekse zuil vraagt om een andere Griekse zuil,' doceerde zijn ma.

'O, eh... ' (*'Tweeling!' flitste het door zijn hoofd.*)

'Symmetrie, renaissance, evenwicht... '

'Ah... ' (*'Tweering!' flitste het door zijn hoofd.*)

'A & B, links en rechts... snap je?'

'Mm... '

Brandon gluurde naar de handen van zijn vrouwelijke ouder: daar was geen ring bij gekomen.

'Vind je hem mooi?'

'Ja hoor, ma.'

'Zul je hem blijven dragen, Brandon?'

'Ja ma.'

'Ook als ik dood ben?'

'Zeker weten.'

'Je vindt hem toch niet te groot? Of te opvallend?'

'Nee hoor.'

'Hou je van die kleur?'

‘Eh, ja hoor. Net melkglas hé.’

‘Zeg dat wel.’

‘Hij knelt toch niet?’

‘Nee.’

‘Zeker weten?’

‘Hij zit als gegoten.’

‘Gelukkig, zo is alles in balans.’

De gewenning verliep nu omslachtiger, want de zichtbaarheid van de melkwitte tweelingringen was zoveel groter, ondanks dubbele opaakheid. Het viel Brandon op dat mensen (ook zij die hem niet persoonlijk kenden) langer naar zijn handen starden, zo deze al simultaan zichtbaar waren, en daarna ook naar zijn ogen, en dan weer naar zijn handen. Het profylactische middel daartegen was eenvoudig: Brandon gebruikte slechts één van zijn handen tegelijk en verstopte de andere dan tijdelijk. Die tweede ring moest qua gewenning ook de eerste ring ‘inhalen’. Daarom probeerde Brandon een truc: hij verwisselde elke dag de ringen van plaats. Op den duur vergat hij welke ring eerst geweest was, of links, of rechts, of laatst. Dat lukte, en de tweelingringen namen rustig hun plaats in op deze hectische planeet. Sporadisch knikte iemand nieuwsgierig naar zijn handen, op een onbewaakt ogenblik, waarop Brandon dan met een olijk boksgebaar pareerde. Men informeerde dan maar niet verder.

Op zeldzame momenten, wanneer hij er heel zeker van was dat hij echt moederziel alleen was, legde Brandon zijn handen naast elkaar. Minutenlang zweefde zijn blik dan van de ene middelvinger naar de andere, over en weer. Het minste storinkje in de gelijkenis zou hem opgevallen zijn. De ringen waren echter de perfecte klonen van elkaar. Brandon was er tot nu toe in geslaagd de glazen tweeling krasvrij te houden. Nergens viel onevenwicht te bespeuren.

Omstreeks zijn negenentwintigste verjaardag moest Brandon een zekere tevredenheid bekennen betreffende zijn renaissancistische vingerornamenten.

Misschien had hij op dat onfortuinlijke ogenblik ook even zijn beide handen bewonderd? Losjes boven het stuurwiel zwevend? Was de gewenning er na ongeveer een jaar wellicht toch nog niet? Of had de lage septemberzon hem parten gespeeld? Hoe dan ook: de grasgroene *Skoda Octavia* was aan het slippen gegaan en had zichzelf als een metalen zwachtel om een oude beuk geslingerd. De snelheid moest behoorlijk hoog geweest zijn. De auto was gedesintegreerd tot iets onherkenbaars. Men slaagde erin de bestuurder te bevrijden. Die was er heel erg aan toe. Het was een mirakel dat hij nog een teken van leven gaf. Op de operatietafel hield hij echter stand.

Men stond even later ook voor een raadsel: aan beide handen vertoonde deze man sporen van moedermelk. Dat was gebleken na ampel onderzoek van alle sappen die in en op dit verhakkelde lichaam terug te vinden waren.

De huwelijksreis van Lydia en Férenc ging natuurlijk naar Hongarije, dat toen zijn laatste decennium als Oostblokstaat aan het beleven was. Het werd *Salgótarján* en omgeving, want daar had Férenc nog familiebanden. Ze bezochten er onder andere de glasblazerij, waar drie neven van Férenc werkten. Als trouwcadeau bliezen die twee glazen ringen met de mond. Het waren twee identieke ringen. Jammer genoeg paste noch de ene, noch de andere echt goed op een vinger van Lydia. Die van Férenc schoof wel makkelijk over zijn linkermiddelvinger, maar na de reis stopte hij het ding in het doosje bij de andere ring. Zo'n glazen kleinood viel nu eenmaal niet te combineren met het dagelijks werk dat hij deed, en vooral niet met zijn werkmakkers.

Toen Férenc twintig jaar geleden onder een bulldozer terechtkwam en ter plekke stierf, haalde Lydia enkele dagen later in een opwelling de ringen weer boven. Uit haar linker- en rechterborst tapte ze de laatste druppel moedermelk en ving die in aparte pillenflesjes op. Op het ene etiket had ze L gekrabbeld, op het andere R. Ze bracht de kleine Brandon naar haar moeder voor de oppas en trok naar *Goudcentrale Schleiffer*, waar ze een afspraak had gemaakt met huisvriend Gregory, die er in het atelier werkte.

Gregory knikte begrijpend en geruststellend toen hij het vreemde verzoek van Lydia voor de tweede keer aanhoorde. Ze had het alleen over 'substantie', en omschreef verder de vloeistof niet concreter. Jonge weduwes ondernamen tijdens de rouwperiode soms de vreemdste stappen om hun man toch maar bij zich te houden. Hij monsterde de flesjes en de inhoud even, stelde geen vragen over de geheimzinnige L of R en ging aan de slag. Een halfuur later waren de bovenstukken van de glazen ringen gevuld met moedermelk: één met de inhoud van het ene flesje, één met de inhoud van het andere. In elk flesje was nog wat over. Gregory schroefde de dopjes zedig weer dicht en gaf de flesjes terug aan de eigenares. Die knikte dankbaar, betaalde en ging uk Brandon weer ophalen.

'Ma... '

'Jongen... Brandon... '

Na zes dagen en nachten herkende Brandon in de opake wazigheid om hem heen de omtrekken van zijn ma. Het duurde niet lang of ze bevond zich weer uitgesproken op de voorgrond.

Op de zevende dag werd hij wakker met zijn handen in de hare. Hij telde stilletjes haar zes ringen vooraleer hij zijn ogen opende, wou openen. Zij van haar kant kneedde zijn vingers, die tot haar ontgoocheling al die jaren ringloos waren gebleven.

Nu weer.

‘Wil het bezoek de kamer even verlaten?’

De dokter kwam binnen, voorafgegaan door een verpleegster. Hij speurde vlug de kamer rond op zoek naar de eventuele rest van het bezoek. Die was er niet.

‘Moeder,’ flitste het andermaal door diens hoofd, ‘er is geen melkmeisje, het is zijn moeder,’ terwijl hij haar vriendelijk toeknikte en voor de zoveelste keer even zijn blikken over haar verborgen borsten liet glijden.

Buiten woedde de wereld door.